

диновъ, отъ грѣцкж злобж погинжж въ цариградскытѣ темници.“ И въ забележката на редакцията, и въ стихотворението, нѣма поменъ за отравяне.

*

Разказътъ за отравянето на братя Миладиновци, веднѣжъ отбелязанъ въ печата, чрезъ книгата на Верковича, преминава и въ Чехия. Дори чешкиятъ писателъ Иосифъ Голечекъ стѣкмилъ цѣла книга „Junácké písně národa bulharského“, v Praze, Ed. Grégr, 1874 (VIII томъ отъ Poesie světová, sbírka básnických spisů jinojazyčných), която посвещава на „свещенія споменъ на братя Димитъръ и Константинъ Миладиновци, соколи побалкански, които за туй, че пробуждаха у народа си запуснатъ народно съзнание, бидоха наклеветени отъ фанариотитѣ, хвърлени като бунтовници въ Цариградъ отъ турското правителство въ тъмница, гдето на 1863 бидоха отровени, станаха мъченици на славянското дѣло“.

*

Райко Жинзифовъ, известниятъ авторъ на „Кървава кошуля“, другаръ и колега по учителство на Дим. Миладиновъ въ Кукушъ и приятелъ и състудентъ на К. Миладиновъ въ Москва, въ своето обширно и критично изследване върху живота и дейността на братя Миладиновци, писано съ гореща любовъ и преклонение, въпрѣки известното съобщение на Верковича, не съобщава нищо за отравяне, очевидно, защото не вѣрва на подобна мълва (Родное Племя, кн. 2, Москва 1877, стр. 288) „... Но судьба не позволила К. Миладинову видѣть свою родину, для которой онъ трудился съ самоотверженіемъ, и голосъ его брата изъ цареградской темницы вызвалъ К. Миладинова изъ Загреба въ Константинополь, гдѣ приняла его такая же темница, какъ и его брата, изъ которой они больше не выходили. Они могли бы быть спасены, если бѣ только дали свое согласіе на предложеніе католиковъ, но они, какъ не измѣнили своей народности, такъ не измѣнили и вѣрѣ народа и предпочли смерть. Одинъ умеръ 10 января, а другой 12 января 1862 год. въ цареградской тюрьмѣ. Миладинови пали жертвою клеветы и предательства!...“

*

Въ „Исторія Болгаръ“ на К. Иос. Иречека, (оригинала печатанъ на чешки въ 1875 г.), Одесса 1878, стр. 718—719 четемъ: „... Миладиновъ, лѣтомъ 1861 г. проживавшій въ своемъ семейномъ кругу въ Стругѣ, билъ, по жалобѣ раздраженнаго епископа (Мелетій), схваченъ, какъ государствен-